

Érdemtelenül kaptuk volna a teremtéstől azt, ami kettőből eggyé idomított?...
Örvénylésünk egy hosszú pillanatig összeért.

Egy tavasz van csak rövid életünkben, elvirít gyorsan...

S ha gyümölcsstelen volt?... – Csaló látszatok. („Iskolás” ihleted száll fejemre, Vörösmarty!) Minden elpusztul, de nem születik újra minden... Kiszakított gyökér, jaj, hányszor átléptelek!

Amilyen oktanul pazaroljuk el fiatalságunkat, éppoly oktalanság hinni, hogy mindenre van megoldás.

Különböző magatartásformákat erőltetünk magunkra... Még ha sikerül is teljesen eltávolodni önmagunktól, senkit sem lehet magyarázatokkal meggyógyítani. Még egy lábtörés vagy vakbélgyulladás esetében sem.

Létezik-e egyáltalán gyógyulás?... Gondolok az olyan sokat vitatott lélekre.

Nem hiszem.

Már csak az idiotizmus jeges sugarai. S a kertitörpe-sötétségből kivágott ragacsos üresség.

Mikor lesz vége?...

